

Beste vrienden,

Kameraden,

Socialisten,

Ik spreek jullie nu toe en niet straks wanneer we deze dag afsluiten.

Dat is niet de gewoonte. Maar wij zijn dan ook geen gewone partij.

Want wat we zopas samen hebben afgesproken,

is te belangrijk voor de toekomst.

Van onze partij.

Van onze beweging.

Van de waarden en idealen waar wij, socialisten, voor staan.

De storm waarin de politiek terecht kwam, is niet nieuw.

En is nog lang niet gaan liggen.

Al jaren wordt gesproken over het failliet van de politiek.

Ze zijn er niet voor ons,

ze zijn alleen maar bezig met zichzelf,

ze komen alleen maar hun zakken vullen.

Te vaak zijn het de misstappen van enkelen

die een stempel drukken op iedereen.

Iedereen hier wordt mee aangesproken op topsalarissen die zij zelf niet verdienen.

Wie vandaag aan politiek doet om de wereld rondom zich te verbeteren,

is bij voorbaat verdacht.

De voorbije weken is er veel geschreven, gezegd en geroepen
over de opeenstapeling van mandaten.

Politici,

óók sommige socialisten,

hebben zich van hun slechtste kant laten zien.

Maar zeg mij, vrienden:

Als een werkende moeder van twee

tijd te kort komt om elke dag alles gebolwerkt te krijgen,

hoe kan het dan dat een politicus 15 bijbaantjes heeft naast zijn werk?

Als een arbeider op het einde van de maand elke euro moet omdraaien,

hoe kan het dan dat het ruime salaris van een parlementair niet volstaat?

Als van iedereen een inspanning wordt gevraagd,

hoe kan het dan dat een politicus een vergoeding krijgt

voor een vergadering die er nooit is geweest?

Vrienden,

Dit kun je niet uitleggen.

Dit valt niet uit te leggen.

En dit willen we ook niet meer moeten uitleggen.

Niet aan al die mensen voor wie wij aan politiek doen.

Niet aan al die jongeren die rotsvast geloven
dat hun engagement wel degelijk een verschil maakt.

En vooral niet aan jullie allemaal,
die zich met hart en ziel inzetten.

Voor onze partij.

Voor onze beweging.

Voor onze samenleving.

Kameraden,

Wij kijken niet naar anderen om te doen wat nodig is.

Wij kijken niet naar anderen om te doen wat goed is.

Relativeren is geen optie.

Deze voormiddag hebben wij getoond dat we er niet alleen over spreken,
maar het ook gewoon doen.

Zonder excuses, zonder taboes, zonder handrem.

Onze afspraken zijn eenvoudig en duidelijk. Héél duidelijk. Niet voor interpretatie vatbaar.

1: een maximale grens op het inkomen.

2: een beperking van het aantal mandaten.

3: volledige transparantie over wie wat waar wanneer verdient.

Alles open en bloot.

Zo trekken we niet alleen een dikke streep onder het verleden,
maar leggen we ook de spelregels vast voor de toekomst.

Na vandaag is duidelijk waar de grens ligt.

Na vandaag is duidelijk wat kan en niet kan.

Na vandaag kan niemand nog zeggen: IK WIST HET NIET.

Als je dit niet oké vindt, dan vertrek je best.

Als je een constructie gebruikt om je loon te ontvangen, dan is daar de deur.

Als je in de politiek zit voor het geld, dan heb jij bij sp.a niks te zoeken.

Het voorbije anderhalf jaar hebben we stappen gezet,

onder meer met de decumul,

en vandaag is dit het sluitstuk.

Wij, socialisten, verschuilen ons niet achter een werkgroep in het parlement

die maanden gaat duren.

“Eerlijker is beter”. Dat is onze slogan.

Vandaag actueler dan ooit.

Eerlijk-ER,

precies omdat dat werk nooit af is.

Laat de rest maar uitleggen dat ze nog niet goed weten wat eerlijke politiek is.

Laat de rest maar uitleggen dat ze nog niet weten wat dat betekent een eerlijke samenleving.

Wij wachten niet!

Kameraden,

Vanaf nu wil ik alleen nog trotse socialisten zien.

Socialisten die onze idealen overal en altijd met vuur verdedigen,

in plaats van zaken te moeten verdedigen die niet te verdedigen zijn.

Voor een toekomst waar wij meer dan ooit nodig zijn.

Want als je ziet hoe deze regeringen onze samenleving vormgeven,

dan zijn we ver van huis. Héél ver van huis.

Een record aantal mensen bij de voedselbank.

Een record aantal gezinnen met schulden.

Een record aantal facturen voor elektriciteit,

en recordprijzen voor medicamenten.

Met ministers waarbij elke vorm van compassie,

van mededogen,

van hartverwarmende solidariteit, meteen verdacht is.

Met ministers waarbij mensen tegen elkaar opzetten een sport is.

Wel, ik heb het ermee gehad.

Ik heb het gehad met al die inhoudsloze slogans, vage beloftes en holle woorden.

Deze namiddag trappen we onze campagne af.

Wel, ik ben klaar voor een campagne gebaseerd op mensen.

Op wat speelt in hún leven.

Op wat hún zorgen en noden zijn.

Op wat hún wensen en dromen zijn.

Daarom gaan we er samen tegenaan. Vollen bak.

Ik ben dan wel voorzitter, maar jullie zijn het

- één voor één - die het verschil maken.

Elke dag.

En om het vertrouwen terug te winnen,

hebben we niet alleen een goed hart nodig.

Hebben we niet alleen een absoluut geloof in ons verhaal nodig.

Maar zal er vooral doorzettingsvermogen en wilskracht nodig zijn.

Om het keer op keer uit te leggen.

Aan elke deur. Telkens opnieuw.

Vanavond, morgen, overmorgen en de komende twee jaar.

Om zo met al die kinderen, jongeren, gezinnen en ouderen

die onze gemeenten en steden rijk zijn,

met al die buurtmakers,

een klein stukje wereld op te tillen.

Deze regeringen en hun partijen slaan de dromen stuk,

wij gaan ze opnieuw creëren.

Wij gaan samen morgen maken!

Ik dank u!